

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Lectures

Jordi Grau

Se m'ha girat feina, amb les lectures, aquests darrers dies. Miquel Berga ha editat i traduït *Un hotel a la costa*, la crònica apassionada de Nancy Johnstone sobre la Tossa dels anys trenta i la seva història, la del matrimoni anglès, apassionant i lligada als esdeveniments que es van esdevenir durant la guerra civil espanyola. Un llibre imprescindible i que tindrà gran sortida per Sant Jordi.

Josep Torrent, que va ser cap de la policia local d'Olot, ha guanyat per segona vegada el premi Ferran Canyameras de novel·la negra. Ho ha fet amb *Detalls culinàris*, una història que podria ser ben real i que ell situa a l'Alt Empordà. Ja havia guanyat

'Les causes perdudes' té una trama creïble que enganxa de principi a fi, que és el que demanes a una novel·la

el premi el 2008 amb el debut del seu mosso protagonista a *La Mirra mata els dimarts*, també editada per Pagès Editors. Novel·la negra nostrada, bona i creïble.

Si recordo algun llibre amb el qual ho he passat bé, m'hauria de referir als que ha publicat Josep Valls sobre les seves converses amb Josep Pla. Ara Acontravent publica *Josep Pla oral*, reflexions de l'escriptor empordanès mort el 1981 de rabiosa actualitat. Imprescindible.

I si em permeten una recomanació, el debut de Xevi Sala en la novel·la. Aquest company periodista d'El Punt va quedar finalista del premi Prudenci Bertrana amb *Les causes perdudes*. Ha fet una gran novel·la molt ben escrita, amb una història dura, amb un protagonista que no acabes de saber si és o no és el bo (o el dolent) de la pel·lícula i amb una trama creïble i que t'enganxa de principi a fi, que és el que reclames a una bona novel·la. I, amb el rerefons d'una Girona poc coneguda o poc publicitada, la presència en segon terme d'un enyorat Tià Salellas, que tanta falta ens fa en aquests temps convulsos.

Les petites coses de Sant Hilari

■ Fins no fa va gaire, els ciutadans potser necessitàvem ser espectadors de grans inauguracions: places grans, piscines immenses, edificis de molts metres quadrats, ens havíem acostumat a observar com els nostres dirigents exhibien prestigi i projecció, ells ens obsequiaven amb celebracions inaugurals on el descobriment de la placa, amb el nom de l'autoritat, també era un element essencial de la festa. Avui som més pràctics i ens preguntem com la gent del carrer pagarem el manteniment de tanta grandària i elegància, perquè queda molt clar que els plats trencats no seran assumits per caixes, ni bancs, ni pels polítics, ni segurament pels més adinerats. Vull fer públic el meu reconeixement vers les petites coses que es tornen importants quan son útils o preventives: s'ha remodelat la parada del bus, d'on s'han tret barreres arquitectòniques i també els bordons de terra on fa anys una persona va ensopegar i s'hi va fer molt mal. La rotonda nova de cal Rei no té acabat el seu enjardinament però ha millorat la seguretat viària, el seu disseny fa alentir la marxa, no es pot córrer. Amb la inutilització de la guilla de fusta com a atracció infantil s'han acabat els traumatismes cranials, lleus o no tant, que alguns petits patien al final de la rampa. Ara a Catalunya, com en altres èpoques, potser el que ens cal és fer bé les coses, no necessitem magnificències ni brillantors. Tomen a ser útils les paraules del poeta Joan Maragall: "Esforça't en el teu quefer com si de cada detall que pensis, de cada paraula que diguis, de cada peça que posis, de cada cop de martell que donis, depengués la salvació de la Humanitat. Perquè en depèn, creu-ho".

JOAN CASTELLS
Sant Hilari Sacalm (Selva)

Carta oberta a la senyora alcaldessa de Salt

■ En democràcia, distingida senyora, tots sabem que l'alcaldesa ha de ser tractada amb el màxim respecte perquè l'han votada la majoria de ciutadans i ciutadanes. Els qui han comès aquesta falta, oblidant les normes de cortesia, de bona educació i de ciutadania, contra vós i contra la Policia Municipal, crec que han quedat ben retratats. Ho podeu ben creure!

No esteu sola, senyora alcaldessa. En aquella manifestació de 500 persones hi havia 28.000 saltencs i saltencs que no hi érem!

En nom d'ells, amb tot el respecte, senyora alcaldessa, us saludo a vós i a la Policia Municipal.

SALVADOR SUNYER I AIMERIC. Salt (Gironès)

Llagostera, sense centre cultural

■ Ja fa temps que en sentíem rumors i no volíem acabar de creure'ns-ho però finalment ha arribat la certesa: el nostre govern municipal ha decidit que l'espai de l'antiga fàbrica de Can Roig, situat a sobre de la nova biblioteca, es cedeixi a una fundació privada. No tinc res contra aquesta fundació i segur que fa una tasca molt lloable, però em pregunto: no és una prioritat per a la ciutadania de Llagostera un espai on poder desenvolupar tota la tasca de formació d'adults que ja fa temps s'ha iniciat però que ben segur ha d'anar en augment? No necessiten les entitats uns espais on poder reunir-se? No és necessari un lloc cèntric, de fàcil accés, municipal, que aculli tot un seguit d'activitats socioculturals i que ajudi a facilitar la tasca que les associacions duen a terme? No ens gastem una milionada en un espai al nucli antic (Can Caciques) i alhora diem que acabar el projectat centre cultural és massa car? Com és possible que tot això no s'hagi tingut en compte? Per què? És que ens estimem més pagar una subvenció-lloguer al Casal Parroquial, més les despeses que suposo que no deuen ser barates (calefacció, llum...), per ubicar activitats per a les quals no

està preparat? És perquè era un projecte de l'antic govern i això fa ràbia? I per acabar, tant que ens omplim la boca parlant de participació, pensa el senyor alcalde i els seus companys de govern que si fessin aquestes preguntes a la gent del poble, una majoria de llagosterencs contestaria que no ens cal aquest cèntric centre cultural? Perdoneu, però algú ho havia de dir!

RUTH VERT Llagostera (Gironès)

A la directiva del Girona

■ Tinc 82 anys i vaig formar part de l'expedició que va acompanyar el Girona a Huelva. Sóc un assidu dels desplaçaments que l'equip ha realitzat des de 3a fins a 2a A. Entre altres, sóc autor d'una sardana que vaig dedicar al meu poble, Fornells de la Selva, on es va estrenar, i al mateix temps a la parròquia de Santa Cristina d'Aro, i avui en congratula dedicar-la també al Girona FC. Sardana aquesta degudament registrada a la SGAE amb el nom d'*Immaculada Concepció de Lourdes*. El meu suggeriment a la junta d'accionistes del club és que em donin un cop de ma econòmicament per gravar-la en un CD juntament amb composicions meves i d'altres compositors de sardanes memorables, els quals seran nomenats

en el CD. Aquest CD seria propietat del Girona, així com les còpies, que es podrien vendre a un preu normal de mercat. Totes aquestes sardanes es podrien escoltar a través de la megafonia de Montilivi. Al mateix temps s'hi podria gravar algun altre motiu musical com, per exemple, valsos i altres, com la sardana del mestre Viladesau, príncep de la tenora, *Girona m'enamora*, cantada per una coral. Girona som tots, endavant a primera divisió i per molts anys.

AGUSTÍ RECASENS I ANGLADA Pals (Baix Empordà)

Bons aires

■ Sembla que hi ha indicis d'una renovació d'aires pedagògics en l'ensenyament. La societat s'ha acostumat a exigir-ho quasi tot a l'escola, i si bé hi ha coses que són totalment del seu àmbit, n'hi ha moltes altres que corresponen als pares i a la família. A l'escola, en la seva majoria, hi ha una falta de coneixement i la corresponent motivació per l'estima dels valors, com ara la companyonia, la rectitud en l'obrar, les bones maneres –essencials per a la convivència–, el respecte a les persones –especialment per a la gent gran–, la sinceritat... Referent a l'ús de l'ordinador, voler substituir el mestre i els llibres, crec, i així ho demostren les estadístiques, no va gaire bé. Són molts els alumnes que en les hores lectives el fan servir per a tot menys per estudiar. Per al coneixement de la matèria no hi ha res millor que un diàleg sincer amb el professor i les pàgines d'un llibre. No s'ha de renunciar sense més ni més als avenços de la tècnica, que pot portar a un bon coneixement motivat per un ús correcte de l'ordinador com a instrument pedagògic, però sobretot cal fer-ho amb seny i harmonia. A més, el goig de tenir un llibre entre les mans no el pot suplir cap pantalla d'ordinador.

ROSER JUNCÀ I LLURBA. Banyoles (Pla de l'Estany)

EN SÍSIF

Jordi Soler

